

4885_525

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
 Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 53 PŽ-1551/2020-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Mirte Matić, predsjednice vijeća, Ružice Omazić, sutkinje izvjestiteljice i Božene Zajec, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Stečajne mase UNITRADE d.o.o. u stečaju, OIB 22245838605, Sinj, koju zastupa punomoćnik Vjekoslav Mladineo, odvjetnik u Splitu, protiv tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., OIB 92963223473, Zagreb, Paromlinska cesta 2, kojeg zastupa punomoćnik Josip Madirazza, odvjetnik u Zagrebu, uz sudjelovanje umješaka na strani tuženika ANKICE ŠUNDE i SREČKA ŠUNDE, oboje iz Omiša, Put Mlije 4, radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika i isplate iznosa od 982.930,70 kn, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude i rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-113/2009 od 18. veljače 2010., u sjednici vijeća održanoj 12. kolovoza 2020.

presudio je

I. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-113/2009 od 18. veljače 2010. u dijelu točke I. izreke u kojem je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

„1. Utvrđuje se da je bez učinka prema stečajnoj masi Ugovor o kupoprodaji od 03.12.1999.godine (koji sadrži odredbe o tome da će se kupoprodajna cijena uplatiti u korist računa Zagrebačke banke-Pomorske banke d.d.Split) sklopljen između društva Unitrade d.o.o. Sinj kao prodavatelja i Ankice Šunde i Srečka Šunde oboje kao kupaca i ovjeren u potpisu Mira Dundića kao direktora prodavatelja dana 03. 12. 1999. godine kod javnog bilježnika u Splitu Ivana Rajčića pod posl.br.OU-11863/99, uplata kupoprodajne cijene od 982.930,70 kn temeljem navedenog ugovora o kupoprodaji u korist računa Zagrebačke banke-Pomorske banke d.d.Split, te namirenje Zagrebačke banke-Pomorske banke d.d. Split iz tog iznosa.

2. Dužan je tuženik u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe isplatiti tužitelju iznos od 982.930,70 kn sa zakonskim zateznim kamatama koje na iznos od 391.869,20 kn teku od 08. 12. 1999.godine pa do 31.12.2007.godine po stopi propisanoj u čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 01.01.2008.godine do konačne isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište u visini eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 8 postotnih poena, a na iznos od 591.061,50 kn koje teku od 08.03.2000.godine pa do 31.12.2007.godine po stopi propisanoj u čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 01.01.2008.godine do konačne isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište u visini eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 8 postotnih poena.“

i u točki II. njene izreke.

II. Nalaže se tužitelju da nadoknadi tuženiku trošak revizijskog postupka u iznosu od 28.431,25 kn (dvadesetosamtisućačetiristridesetjedna kuna i dvadesetpet lipa) u roku od osam dana.

Obrazloženje

Pobijanim dijelom presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-113/2009 od 18. veljače 2010. pod točkom I. podtočka 1. alineja 2. odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev da se utvrdi da je bez učinka prema stečajnoj masi Ugovor o kupoprodaji od 3. 12. 1999. godine (koji sadrži odredbe o tome da će se kupoprodajna cijena uplatiti u korist računa Zagrebačke banke-Pomorske banke d.d. Split) sklopljen između društva Unitrade d.o.o. Sinj kao prodavatelja i Ankice Šunde i Srečka Šunde oboje kao kupaca i ovjeren u potpisu Mira Dundića kao direktora prodavatelja dana 3. 12. 1999. godine kod javnog bilježnika u Splitu Ivana Rajčića pod posl.br. OU-11863/99, uplata kupoprodajne cijene od 982.930,70 kn temeljem navedenog ugovora o kupoprodaji u korist računa Zagrebačke banke-Pomorske banke d.d. Split, te namirenje Zagrebačke banke-Pomorske banke d.d. Split iz tog iznosa, te je pod podtočkom 2. odbijen zahtjev tužitelja da tuženik isplati tužitelju iznos od 982.930,70 kn sa zakonskim zateznim kamatama na iznos od 391.869,20 kn od 8. 12. 1999. i na iznos od 591.061,50 kn koje teku od 8. 3. 2000. godine. Pod točkom II. izreke naloženo je tužitelju naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 14.064,50 kn.

Prvostupanjski sud je tužbeni zahtjev u tom dijelu ocijenio neosnovanim budući da je utvrdio kako ugovorna odredba kojom stečajni dužnik kao prodavatelj određuje da će kupci Ankica i Srečko Šunde kupoprodajnu cijenu u iznosu od 982.930,70 kn isplatiti tuženiku, predstavlja ugovor o asignaciji iz čl. 1020 Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01 - dalje: ZOO) i da se u tom dijelu radi o apstraktnom pravnom poslu, te da u okolnostima konkretnog slučaja na strani prednika tuženika nije bila niti je mogla biti namjera usmjerena na oštećenje vjerovnika tužitelja.

Protiv tog dijela presude tužitelj je podnio žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže pobijanu presudu preinačiti na način da se prihvati tužbeni zahtjev i naloži tuženiku da naknadi tužitelju parnične troškove računajući i žalbene troškove u iznosu od 20.113,62 kn.

U žalbi navodi da je prvostupanjski sud pogrešno zaključio kako pobijani ugovori u odnosu na tužitelja nisu pravne radnje bez naknade (čl. 132. Stečajnog zakona) i da tuženikov pravni prednik nije znao za namjeru oštećenja, odnosno da nije morao znati za okolnosti iz kojih se nužno može zaključiti da je dužnik (tužitelj) nesposoban za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici tužitelja (čl. 131. Stečajnog zakona). Ističe kako je poslovni prostor u vlasništvu tužitelja bio predmet fiducijarnog osiguranja po Ugovoru o kreditu koji je pravni prednik tuženika sklopio s korisnikom kredita Bol Brač d.o.o. 15. siječnja 1999. te da je tužitelj Ugovorom o kupoprodaji od 8. prosinca 1999. prodao taj prostor kupcima Ankici i Srečku, koji su u skladu s odredbama tog ugovora uplatili kupoprodajnu cijenu na račun pravnog prednika tuženika, i postali su vlasnici poslovnog prostora, a pravni prednik je primio i zadržao uplaćeni iznos, čime je tužitelj izravno oštećen. Smatra da su suprotno shvaćanju prvostupanjskog suda te pravne radnje poduzete s namjerom da se oštete vjerovnici tužitelja, a za koju namjeru je znao tuženikov pravni prednik. Posebno ističe kako je neosnovano

prvostupanjski sud odredbe ugovora o kupoprodaji kojim se upućuju kupci da kupoprodajnu cijenu plate pravnom predniku tuženika podveo pod asignaciju, iako se u ugovoru nigdje ne spominje riječ asignacija. Smatra da su bile ispunjene pretpostavke propisane odredbom članaka 131., 132. i 143. Stečajnog zakona i da je tužbeni zahtjev u pobijanom dijelu trebalo prihvatiti.

Tuženik je podnio odgovor na žalbu u kojem osporava žalbene navode u cijelosti ponavljajući svoje navode i pravna shvaćanja iznesene tijekom prvostupanjskog postupka te predlaže odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi presudu prvostupanjskog suda.

Povodom žalbe tužitelja već je bila donesena drugostupanjska presuda poslovni broj PŽ-9997/2013-6 od 15. svibnja 2019. kojom je žalba tužitelja protiv tog dijela presude uvažena i preinačena je prvostupanjska presuda tako da je tužbeni zahtjev prihvaćen i utvrđeno je da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi pravna radnja, koja predstavlja nalog stečajnog dužnika (prednika tužitelja) sadržan u kupoprodajnom ugovoru od 3. prosinca 1999. da kupci svoju obvezu na isplatu cijene iz kupoprodajnog ugovora izvrše tuženiku, te je naloženo tuženiku da u stečajnu masu vrati iznos od 982.930,70 kn kao iznos kupoprodajne cijene koji je primio na osnovi pobijane radnje. Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev 5180/2019-5 od 28. siječnja 2020. presuda je u tom dijelu ukinuta i predmet vraćen ovom sudu na ponovno odlučivanje.

Žalba nije osnovana.

U ponovljenom postupku pobijana presuda ispitana je na temelju odredbe čl. 365. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine” broj: 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), u granicama žalbenih razloga navedenih u žalbi, a pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a te na pravilnu primjenu materijalnoga prava (čl. 356. ZPP-a), vodeći računa o razlozima zbog kojih je ranija drugostupanjska presuda ukinuta u revizijskom postupku.

Predmet spora je zahtjev za pobijanje pravne radnje stečajnog dužnika koja predstavlja nalog stečajnog dužnika (prednika tužitelja) sadržan u kupoprodajnom ugovoru od 3. prosinca 1999. da kupci svoju obvezu na isplatu cijene iz kupoprodajnog ugovora izvrše tuženiku, te zahtjev za isplatu (vraćanje u stečajnu masu) iznosa koji je tuženik primio na osnovi pobijane radnje.

Među strankama je bilo sporno jesu li spornom radnjom oštećeni vjerovnici stečajnog dužnika i je li riječ o radnji bez naknade.

Svojim rješenjem od 28. siječnja 2020. Vrhovni sud Republike Hrvatske je ukazao ovom sudu da je preinačio prvostupanjsku presudu u pobijanom dijelu, a da je pritom propustio ocijeniti sadržaj povijesnog z. k. izvotka za nekretninu koja je bila predmet Ugovora o kupoprodaji od 3. prosinca 2019. i sadržaj tog dokaza povezati s odredbama o osiguranju prijenosom vlasništva propisanih Ovršnim zakonom.

Iz povijesnog z. k. izvotka (list 158. do 16. spisa) za nekretninu (poslovni prostor) koja je bila predmet Ugovora o kupoprodaji sklopljenog 8. prosinca 1999. proizlazi da je prijedlog

za uknjižbu fiducijarnog vlasništva podnesen 1. veljače 1999. pod rednim brojem Zs-13/99 te izvršen upis vlasništva, uz zabilježbu da je prijenos izvršen radi osiguranja tražbine.

Dakle, sukladno odredbi čl. 274.b st. 2. Ovršnog zakona koji je tada bio na snazi („Narodne novine“ broj 57/96), na temelju sporazuma o osiguranju je zatražen i izvršen prijenos prava vlasništva u zemljišnoj knjizi uz zabilježbu da se prijenos obavlja radi osiguranja tražbine. Fiducijarno osiguranje je provedeno upisom u zemljišnu knjigu i prijenos vlasništva djeluje od trenutka obavljenog upisa, pa je prednik tužiteljice prestao biti vlasnik te nekretnine, a vlasnikom je postao pravni prednik tuženika s danom upisa u zemljišne knjige. Prema tome, od tada se drugi vjerovnici, prije fiducijarnog vlasnika (prednika tuženika), nisu mogli namiriti iz nekretnine (čl. 45. st. 1. Zakona o zemljišnim knjigama („Narodne novine“ broj: 91/96, 68/98, 137/99; dalje: ZZK)).

Od trenutka upisa fiducijarnog vlasništva u zemljišne knjige, prednik tužitelja više nije niti mogao otuđiti nekretninu, jer je vlasnikom postao pravni prednik tuženika, koji je prema podacima u spisu, nakon što su mu kupci Ankica i Srećko Šunde isplatili kupoprodajnu cijenu, 15. ožujka 2000. dao brisovno očitovanje (list 50. spisa), čime je omogućena provedba kupoprodajnog ugovora od 3. prosinca 1999., koja do tada, s obzirom na odredbe zemljišne knjižnog prava o knjižnom predniku (čl. 40. ZZK), nije bila moguća.

Prema tome, zbog navedenog proizlazi da je pravilno zaključio prvostupanjski sud da se nalaganjem kupcima da kupoprodajnu cijenu plate pravnom predniku tuženika, ne oštećuju vjerovnici tužitelja, pa stoga nisu bile ispunjene opće pretpostavke propisane čl. 127. SZ-a za pobijanje predmetne pravne radnje.

Zato je na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a valjalo odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu u pobijanom dijelu.

Odluka o troškovima spora pravilna je kako po osnovi (čl. 154. st. 1. ZPP-a) tako i po visini (čl. 155. ZPP-a) a tuženik nije posebno niti osporavao pravilnost prvostupanjske presude u tom dijelu.

Tuženiku osim troškova iz točke II. izreke pobijane presude pripada i pravo na trošak revizije budući da je uspio s izjavljenom revizijom (čl. 154. ZPP-a). Tuženiku je prema određeno postavljenom zahtjevu u reviziji priznat trošak za sastavljanje revizije protiv presude u iznosu od 14.745,00 kn prema Tbr. 10/6 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15) i PDV u iznosu od 3.686,25 kn prema Tbr. 42. Tarife, što uvećano za sudsku pristojbu na reviziju koja prema Tar. br. 3. točka 1. Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi („Narodne novine“ broj 53/19) iznosi od 10.000,00 kn, ukupno iznosi 28.431,25. kn. Stoga je odlučeno kao pod točkom II. izreke ove presude.

Zagreb, 12. kolovoza 2020.

Predsjednica vijeća
Mirta Matić

Dokument je elektronički potpisan:

MIRTA MATIĆ

Vrijeme potpisivanja:

04-09-2020

11:36:30

DN:

C=HR

O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2.5.4.97-#130D48523937333439333636353139

L=ZAGREB

S=MATI

G=MIRTA

CN=MIRTA MATIĆ

Broj zapisa: **17898-3179b**

Kontrolni broj: **03b2f-37613-00615**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=MIRTA MATIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.